

ת"פ 49062/03/17 - עבד אלנאצר אבו זינה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 49062-03-17 מדינת ישראל נ' אבו זינה(עציר)

בפני כבוד השופט עמית פרייז
מבקש/נאשם
עבד אלנאצר אבו זינה (עציר)
ע"י עו"ד פאדי חמדאן
נגד
משיבה/מאשימה
מדינת ישראל
ע"י שלוחת תביעות נתניה

החלטה

לפני בקשה להפרדת האישומים המיוחסים לנאשם במסגרת כתב האישום המתוקן, הנטענת במסגרת טענה מקדמית של פגם או פסול בכתב האישום. ביום 22/3/17 הוגש כנגד הנאשם כתב האישום המקורי אשר כלל רק את האישום שהינו היום הראשון בכתב האישום המתוקן. לנאשם יוחסו העבירות כדלקמן: הסגת גבול פלילית בצוותא חדא, גניבת כלי/אמצעי/תוצר עבודה /בקר בצוותא חדא, כניסה לישראל שלא כחוק, היזק לרכוש במזיד בצוותא חדא, נהיגה ברכב מנועי ללא רישיון נהיגה (מעולם לא הוצא), נהיגה ברכב ללא ביטוח והחזקת מכשירי פריצה. על פי עיקר עובדות האישום הראשון, ביום 18/3/17 הגיעו הנאשם ואחר למפעל "עוזי בילטנסקי 1990 בע"מ" בבית יצחק כשהם מצויידים במגזרי מתכת ושני זוגות מגזרי פח. הנאשם חתך את גדר המתכת המקיפה את המפעל באמצעות מספרי הפח והשניים נכנסו למפעל. השניים נטלו מן המפעל משאבת ריסוס 3 בוכנות הכוללת קרדן ומרסס, וארגז ובו בקבוקים המכילים חומרי הדברה.

ביום 25/5/17, בטרם ניתן מענה לכתב האישום המקורי, הגישה המאשימה את כתב האישום המתוקן, הכולל גם את האישומים השני והשלישי. במסגרת האישום השני יוחסה לנאשם בעיקר עבירת התפרצות, בכך שביום 10/2/17 פרץ לנגרייה בקיבוץ העוגן, על ידי כך ששבר את דלת הכניסה הראשית ונכנס אליה, ונטל מהמקום מלטשת ודיסק חיתוך. במסגרת האישום השלישי יוחסו לנאשם שתי עבירות של קבלת נכסים שהושגו בפשע, בכך שעובר ליום 20/3/17 קיבל שתי טורבינות ומסור פיוניר, וכן חרמש ומסור, רכוש שמקורו בשתי התפרצויות אותן ביצעו אחרים.

מתגובת המאשימה עולה כי היא אינה מתנגדת להפריד את האישום השלישי מכתב האישום ולהגישו לבית המשפט בעל הסמכות המקומית הרלוונטית, ככל שב"כ הנאשם עומד על כך. נוכח האמור, המחלוקת בין הצדדים מתמקדת בשאלת הכללת האישומים הראשון והשני באותו כתב אישום.

סעיף 86 לחוק סדר הדין הפלילי, הדן בצירוף אישומים קובע כדלקמן: "מותר לצרף בכתב אישום אחד כמה אישומים אם הם מבוססים על אותן עובדות או על עובדות דומות או על סדרת מעשים הקשורים זה לזה עד

שהם מהווים פרשה אחת; בצירוף אישומים כאמור מותר, על אף כל דין אחר, לצרף לאישום בבית משפט מחוזי גם אישום בעבירה שאינה פשע."

מנוסח הסעיף עולה כי על מנת לצרף אישומים יש לעמוד באחד מבין שלושה תנאים חלופיים:

1. האישומים מבוססים על אותן עובדות.
2. האישומים מבוססים על עובדות דומות.
3. האישומים מבוססים על סדרת מעשים המהווים פרשה אחת.

בבג"ץ 5283/98 **חדר נ' הרכב כב' השופטים י' צמח מ' נאור מ' ארד שופטי בית המשפט המחוזי בירושלים**, אומצה הפרשנות של המלומד י' קדמי לתנאים הנ"ל. נקבע כי אישומים המבוססים על "אותן עובדות" הם אישומים העוסקים **"בגזרות שונות של פרשה אחת"**. המאפיין אישומים המבוססים על "עובדות דומות" הוא **"...דמיון מבחינת העובדות, להבדיל מדמיון מבחינת טיב המעשה ואופיו"**. הסוג השלישי מהווה **"סדרת מעשים נפרדים - מבחינת הזמן והמקום - אשר קיים ביניהם חוט מקשר, ההופך אותם לפרשה כוללת אחת"**. המונח "פרשה אחת" הוא מונח גמיש, וגבולות של מה שייחשב ל"פרשה אחת" ייקבעו על פי אופיים וטיבם של המעשים המתוארים בכתב האישום (ת"פ (מחוזי י-ם) 1256/01 **מדינת ישראל נ' כהן**).

לצד כל האמור ייאמר, כי אף אם עניינו של הנאשם עומד באחד מן התנאים לצירוף כמפורט לעיל, יש מקום לבחון האם הצירוף עשוי לגרום לו לעיוות דין (ת"פ (מחוזי ת"א) 25181-07-15 **מדינת ישראל נ' לוי**).

בענייננו לא קיימת מחלוקת בין הצדדים כי אין המדובר באותן עובדות. כמו כן נראה כי המאשימה אינה טוענת כי מדובר בעובדות דומות. על כן, נראה כי המחלוקת בין הצדדים נסבה סביב תחולתו של התנאי השלישי.

לטענת ב"כ הנאשם בין האישום הראשון לבין האישום השני (והשלישי) לא קיימת זיקה ברורה, וזאת במיוחד לאור הזמן שחלף בין המעשים ונוכח העובדה כי האישום השני (וכך גם השלישי) הוסף עקב החיפוש שנעשה בביתו של נאשם, ללא קשר לפריצה המתוארת באישום הראשון. כמו כן לטענתו לא קיים חוט מקשר בין המעשים ההופך אותם לפרשה כוללת אחת.

בכל הכבוד, אין בידי לקבל טענה זו. כפי שציינה בצדק המאשימה, המדובר בסדרת מעשים דומים במספר היבטים. כך, המדובר בעבירות רכוש דומות. כך, טווח הזמנים בין המעשים מצומצם, כחודש בלבד. כך, האירועים התרחשו ביחידת שטח מצומצמת, יישובים בתחום המועצה האיזורית עמק חפר. כך, המקומות אליהם התפרץ הנאשם הם מחסנים ומפעלים באיזורי תעשייה. כך, הנאשם גנב רכוש דומה בתכליתו, כלי עבודה וציוד תעשייתי. התרשמתי כי צירופם של כל היבטים אלה יוצר חוט מקשר בין האישומים הראשון והשני. על כן, נראה כי צירוף האישומים הראשון והשני במקרה זה עומד בתנאי השלישי של סעיף 86 לעיל, משמע עסקין בפרשה אחת.

לטענת הנאשם צירופם של האישומים יוביל להתמשכות דיונים, שכן המותב יאלץ לשמוע כמות גדולה של עדים הנוגעים לכל אישום ורק אז לתת את החלטתו. כמו כן נטען כי צירוף אישומים יוביל לפגיעה בהגינות הדיונית עקב השחרת פני הנאשם והחשש לעיוות דין.

באשר לטיעון בדבר התמשכות ההליכים, הרי דווקא הפרדת האישומים עשויה לפגוע ביעילות הדיונית וזאת באופן הפוגע בנאשם. ראשית, ההפרדה תביא לכך שהדיונים בעניינו של הנאשם יישמעו בפני מותבים שונים, מה שעשוי להאריך את הזמן הכולל שיוקדש לבירור הנטען כנגדו. בנוסף, מדובר בנאשם עצור עד תום ההליכים, כך שההפרדה תביא לכך שיובא לבית המשפט באמצעות שב"ס, על כל תלאות הדרך, במספר רב יותר של פעמים.

באשר לטיעון בדבר השחרת פני הנאשם, הרי שחזקה כי בית המשפט הוא מקצועי, באופן שיכריע את דינו של הנאשם בגין כל אחד מן האישומים בנפרד רק על בסיס הראיות שיובאו בפניו. משכך, טענה זו אינה מתקבלת לרוב, וכפי שנקבע בעניין חדר: **"ככלל, ובהיעדר בסיס ממשי לקיום חשש שבירור האישומים במאוחד עלול לפגוע בהגנת הנאשם, אין בית-המשפט שועה לטענה כי בעצם צירופם של אישומים המבוססים על עובדות דומות יש כדי "להשחיר" את פני הנאשם ולפגוע בסיכוייו שגירסתו ביחס לאישום זה או אחר תזכה לאמונו של בית-המשפט"**.

לאור המפורט לעיל הבקשה להפרדת האישומים הראשון והשני נדחית.

באשר לאישום השלישי, לאור האמור בתגובת המאשימה, ב"כ הנאשם יודיע למאשימה עד למועד הדיון הקרוב, האם הוא עומד על הבקשה להפרידו, וככל שאכן כך, המאשימה תגיש לבית המשפט כתב אישום מתוקן בשנית, שאינו כולל את האישום השלישי והעדים הרלבנטיים רק לאישום זה.

המזכירות תעביר את ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ט"ו תמוז תשע"ז, 09 יולי 2017, בלשכה, בהעדר הצדדים.